

Dosarul nr. 2rac-178/22
2-19180293-01-2rac-11082022

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru – L. Lavric
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – L. Pruteanu, I. Țurcan, I. Cotruță

ÎNCHEIERE

05 octombrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 54/204 COOP,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de societatea pe acțiuni „Apă-Canal Chișinău” împotriva Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 54/204 COOP cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 10 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 54/204 COOP APLP nr. 54/204 COOP și s-a menținut hotărârea din 04 martie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, prin care s-a admis acțiunea depusă de societatea pe acțiuni „Apă-Canal Chișinău”,

constată:

La 07 noiembrie 2019, societatea pe acțiuni „Apă-Canal Chișinău” (în continuare SA „Apă-Canal Chișinău”) a depus cerere de chemare în judecată, concretizată prin cererea din 03 februarie 2020, împotriva Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 54/204 COOP (în continuare APLP nr. 54/204 COOP) cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că, la 27 decembrie 2002, a încheiat cu APLP nr. 54/204 COOP contractul pentru livrarea apei și recepționarea apelor uzate nr. 55-0092-33/01, potrivit căruia SA „Apă-Canal Chișinău” s-a obligat să asigure furnizarea/prestarea serviciului de alimentare cu apă și de canalizare, iar APLP nr. 54/204 COOP, la rândul său, să achite integral și în termenul stabilit facturile emise de furnizor.

Conform clauzelor contractuale, evidența volumului de apă furnizată se efectuează în baza indicilor contoarelor de apă instalate la bransamentele blocurilor locative gestionate de APLP nr. 54/204 COOP.

Reclamanta a notat că, drept rezultat al neexecutării obligațiilor contractuale, APLP nr. 54/204 COOP a acumulat o datorie în sumă de 106 757,48 de lei, pentru perioada martie 2013 – septembrie 2019.

Astfel, în vederea soluționării litigiului pe cale amiabilă extrajudiciară, SA „Apă-Canal Chișinău” a expediat în adresa APLP nr. 54/204 COOP reclamațiile 05/4.1-06.12769 din 28 iunie 2019 și nr. 05/4.1-06.15362 din 21 august 2019, însă, acestea au rămas fără răspuns.

Reclamanta SA „Apă-Canal Chișinău” a solicitat prin cererea de chemare în judecată concretizată încasarea de la APLP nr. 54/204 COOP în beneficiul său a datoriei în sumă de 103 143,80 de lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 04 martie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de SA „Apă-Canal Chișinău”.

S-a încasat de la APLP nr. 54/204 COOP în beneficiul SA „Apă-Canal Chișinău” datoria pentru serviciul de alimentare cu apă și canalizare, formată în perioada martie 2013-septembrie 2019 în sumă de 103 143,80 de lei și suma de 3 202,72 de lei cu titlu de compensare a cheltuielilor de judecată sub formă de taxă de stat (vol. I, f.d. 50, 73-75).

La 16 septembrie 2020, APLP nr. 54/204 COOP a depus prin intermediul poștei electronice cerere de apel împotriva hotărârii din 04 martie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, solicitând *inter alia* repunerea în termenul procedural (vol. I, f.d. 56, 57-58).

Prin încheierea din 27 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău *inter alia* s-a repus în termen cererea de apel declarată de APLP nr. 54/204 COOP împotriva hotărârii din 04 martie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (vol. I, f.d. 68-71).

Prin decizia din 10 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de APLP nr. 54/204 COOP și s-a menținut hotărârea din 04 martie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (vol. I, f.d. 208, 209-218).

În consolidarea soluțiilor instanțele inferioare au reținut că în baza contractului nr. 55-0092-33/01 SA „Apă-Canal Chișinău” a prestat servicii, iar APLP nr. 54/204 COOP, care este reprezentantul autorizat al consumatorilor din blocurile de locuit ce se află în gestiunea sa, a acceptat prestarea și a beneficiat de serviciile prestate, acumulând la 28 iunie 2019 pentru perioada martie 2013-septembrie 2019 o datorie în sumă 103 143,80 de lei, fapt confirmat prin Actul de control din 03 februarie 2020.

Instanțele inferioare au notat că, în speță, datoria APLP nr. 54/204 COOP a fost formată în rezultatul diferenței înregistrate de contoarele comune instalate la bransamentul blocurilor locative și suma indicațiilor contoarelor individuale prezentate de către consumatorii apartamentelor blocurilor locative aflate în gestiunea APLP nr. 54/204 COOP, iar conform regulii generale această datorie rămâne pe seama gestionarului fondului locativ.

Cu atât mai mult că, serviciile au fost prestate în volum deplin, iar consumatorul nu a prezentat obiecții în acest sens. Recepționarea facturilor pentru consumul serviciilor locativ-comunale cu indicarea datoriei, achitate periodic de către APLP nr. 54/204 COOP denotă că aceasta a acceptat prestarea serviciilor și urma să achite pentru acestea.

În privința argumentului APLP nr. 54/204 COOP privind omiterea termenului de prescripție, instanțele inferioare au remarcat că, potrivit informației

prezentate de către SA „Apă-Canal Chișinău”, APLP nr. 54/204 COOP efectua periodic achitări pentru prestarea serviciului de livrare a apei și recepționarea apelor uzate. Astfel, prin achitățile efectuate APLP nr. 54/204 COOP a întrerupt cursul prescripției extinctive ce ține de serviciul prestat, iar în consecință SA „Apă-Canal Chișinău” este în drept să revendice în judecată datoria acumulată de APLP nr. 54/204 COOP pentru perioada martie 2013-septembrie 2019.

Așa, instanțele inferioare au conchis temeinicia acțiunii SA „Apă-Canal Chișinău” cu privire la încasarea forțată a datoriei APLP nr. 54/204 COOP în mărime de 103 143,80 de lei pentru serviciul de alimentare cu apă și canalizare, formată în perioada martie 2013-septembrie 2019.

La 25 iulie 2022, APLP nr. 54/204 COOP a declarat recurs împotriva deciziei din 10 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei recurate și a hotărârii din 04 martie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în aceeași instanță judecătorească de fond, dar într-un alt complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat că pricina a fost judecată de către prima instanță în absența reprezentantului APLP nr. 54/204 COOP, căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată, fapt ce a dus la îngrădirea dreptului de acces liber la justiție, deoarece a fost lipsită de posibilitatea de a se apăra, a prezenta poziția procesuală în fața instanței de judecată și de a face uz de toate drepturile procedurale, inclusiv de a ridica excepția de tardivitate asupra pretenșii datorii revendicate de SA „Apă-Canal Chișinău”.

APLP nr. 54/204 COOP a menționat că, în cazul în care ar fi fost înștiințată în mod corespunzător despre data, ora și locul petrecerii ședinței de judecată, reprezentantul său ridică excepția de tardivitate pentru perioada martie 2013-octombrie 2016 și, drept urmare, pretențiile SA „Apă-Canal Chișinău” în privința acestei perioade urmau a fi respinse.

Faptul că APLP nr. 54/204 COOP nu a fost citată este confirmat însăși prin procesul-verbal al ședinței de judecată, în care este indicat expres că „în ședința de judecată nu s-a prezentat reprezentantul APLP nr. 54/204 COOP – plic returnat cu mențiunea nereclamat”, precum și prin adeverințele serviciului poștal conform cărora corespondența expediată în adresa APLP nr. 54/204 COOP (pentru ședințele de judecată din 03 februarie 2020 și 04 martie 2020) au fost nereclamate de către destinatar.

Recurenta a opinat că, în legătură cu examinarea cauzei de către prima instanță în absența APLP nr. 54/204 COOP, care nu a fost legal citată, instanța de apel trebuia să caseze hotărârea primei instanțe și să trimită cauza spre rejudecare, acordând astfel posibilitatea respectării drepturilor procedurale ale APLP nr. 54/204 COOP la apărare în cadrul unui proces echitabil.

Mai mult decât atât, instanța de apel nu s-a expus asupra solicitărilor sale formulate în cererea de apel privind ridicarea excepției de tardivitate asupra sumei pretins datorate, acumulate în perioada termenului de prescripție extincțivă omis de către SA „Apă-Canal Chișinău”, și anume pentru perioada martie 2013 – octombrie 2016.

La fel, recurenta a indicat că instanța de apel nu a dat apreciere unei probe importante, anexate la cererea de apel, și anume „balanței de verificare a sumelor achitate de populație în luna august 2020 pentru serviciile prestate de APLP

nr. 54/204 COOP și furnizorii serviciilor comunale în luna iulie 2020”, întocmită de Întreprinderea Municipală „Infocom”, din care rezultă expres că la situația din 01 septembrie 2020 datoria APLP nr. 54/204 COOP față de SA „Apă-Canal Chișinău” constituia 82 387,72 de lei, dar nicidecum suma revendicată în acțiune de 103 143,80 de lei.

Prin referința din 24 august 2022, SA „Apă-Canal Chișinău” a solicitat declararea recursului depus de APLP nr. 54/204 COOP împotriva deciziei din 10 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău ca fiind inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinski v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan v. Republica Moldova, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele Marc Brauer v. Germania, 01 septembrie 2016, § 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac v. Croația (Marea Cameră), 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 10 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate

între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii v. Franța*, 25 octombrie 1996, § 40; *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag v. Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa v. România*, 09 decembrie 2014, § 16; *Tence v. Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov v. Ucraina*, 03 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko v. Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 10 mai 2022. Conform scrisorii de expediere a actului judecătoresc cu numărul de ieșire 4196, copia deciziei motivate din 10 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată în adresa participanților la proces pentru notificare la 26 mai 2022 (vol. I, f.d. 220), însă, din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul când decizia instanței de apel a fost comunicată efectiv recurenteii. Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de APLP nr. 54/204 COOP rezultă că aceasta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece APLP nr. 54/204 COOP nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson v. Olanda*, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de APLP nr. 54/204 COOP nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce APLP nr. 54/204 COOP a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „*Levages Prestations Services*” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenteii i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (*Blücher v. Cehia*, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67).

Completul de admisibilitate nu poate reține argumentele APLP nr. 54/204 COOP precum că nu a fost citată corespunzător de către prima instanță, or, conform materialelor cauzei trimiterele poștale DS2035630211AS, DS9350025421AS și DS9350022577AS (vol. I, f.d. 31-32, 46, 47 recto-verso), au fost returnate de către oficiul poștal, din motivul „nereclamării” acestora de către destinatarul APLP nr. 54/204 COOP.

În acest sens sunt pertinente prevederile pct. 2 din Regulile privind prestarea serviciilor poștale, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1457 din 30 decembrie 2016, potrivit cărora „trimiterea nereclamată” este trimiterea poștală care nu a fost distribuită (predată) destinatarului din cauza nesolicitării sau refuzului de recepționare a acesteia;

Din sensul normei legale precitate se deduce obligația pozitivă a APLP nr. 54/204 COOP de a se prezenta la oficiul poștal pentru a ridica trimerile expediate de către Judecătoria Chișinău, sediul Centru. Respectiv, în circumstanțele speței, se deduce că „nesolicitarea” de către APLP nr. 54/204 COOP a trimiterilor poștale prin care i-a fost notificată copia cererii de chemare în judecată, copia cererii de concretizare a pretențiilor din acțiune și citațiile de înștiințare privind data, ora și locul petrecerii ședințelor de judecată în prima instanță reprezintă lipsă de interes din partea APLP nr. 54/204 COOP față de soarta prezentei cauze.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în cauza Van Harn vs. Germania, din 11 septembrie 2007, că ține de obligația părților de a lua măsurile necesare privind protecția drepturilor sale de acces la justiție.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de APLP nr. 54/204 COOP împotriva deciziei din 10 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de APLP nr. 54/204 COOP împotriva deciziei din 10 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Maria Ghervas